

Judith van Biemen in gesprek met D66 Kamerlid Paul van Meenen

algemeen directeur en politicus over de 'afkoopsum' voor het onderwijs, een menukaart waar de honden geen brood van lusten en hoe heet de soep wordt opgediend

De 8,5 miljard euro die het kabinet heeft toegezegd aan het onderwijs om de achterstanden als gevolg van corona op te lossen, vallen niet zonder meer bij iedere schoolleider in goede aarde.

Judith van Biemen heeft er geen goed woord voor over hoe het kabinet haar hiermee denkt af te kopen. 'Het is te simpel om een kruiwagen met 8,5 miljard op het onderwijs in te rijden.'

Een interview regelen en hierover wat vragen stellen aan een politicus mag in verkiezingstijd geen probleem zijn. Maar de meeste vraagtekens zet ik toch bij de gedachtegang van mijn eigen algemeen directeur. Is ze nou helemaal gek geworden? Een bedrag van 8,5 miljard euro komt voor het Maris College neer op ruim 1 miljoen euro!

Ik nodig D66 Tweede Kamerlid Paul van Meenen uit. Hij is oud-wiskundedocent en nog steeds onderwijsman in hart en nieren. De vragen die Judith heeft over die enorme kruiwagen met geld, mag ze zelf aan hem stellen.

Hoewel ze het niet uitstralen, heb ik nu twee hotemetoten bij elkaar. Die wil ik niet aan een tafel tegenover elkaar over onderwijs laten praten. Het moet een levendig gesprek worden op de werkvloer waar deze mensen heel de dag in kantoorjes over praten.

Ik opper een paar suggesties voor praktijkgerichte school-opdrachten die zij tijdens hun gesprek kunnen doen. Paul mag kiezen tussen een technische-, verzorgende- (haren en nagels) of, kookopdracht. Hij wil koken. En dat gebeurt op onze locatie Statenkwartier waar collega Marion Reding alles heeft klaargezet voor de bereiding van een eenpansgerecht met kip en een heldere groentesoep.

Op haar vraag wie wát moet gaan maken, stel ik voor dat we Judith het makkelijkste gerecht geven, want ze kan een heleboel, maar koken is niet haar ding.

Wanneer Paul en Judith de ruimte van het verzorgingslokaal betreden, vertelt Judith dat ze binnenkort een probleem heeft wanneer haar zoon het huis uitgaat om te studeren, want thuis is hij de keukenprins. Paul heeft ooit een basiscursus koken gedaan toen hij op 18-jarige leeftijd zelf het ouderlijk huis verliet om te gaan studeren.

Judith tegen Paul:

'Daan heeft mij ter voorbereiding het debat (onderwijsdebat van 16 februari-red.) gestuurd dat plaatsvond in de Balie en toen dacht ik: 'Eigenlijk hebben Paul en ik best dezelfde ideeën, dus dit wordt misschien helemaal geen spannend gesprek, maar ik heb toch een paar punten die misschien goed zijn om mee te geven en het is ook ter verduidelijking waaróm ik vind dat we zijn afgekocht.'

Paul:

'Wat was ook weer de plank voor het vlees?'

Judith (kijkt naar de snijplank waarop ze is begonnen een rode peper te snijden):

'Oh ik ben gewoon begonnen!'

Paul:

'Maar wat zou er dan afgekocht zijn?'

Judith:

'Ik heb het gevoel dat er een hele simpele oplossing is bedacht: we gooien 8,5 miljard het onderwijs in en daarmee moeten ze maar zorgen dat de corona-achterstanden weggewerkt worden. Terwijl de problematiek die eronder ligt zo complex en veelomvattend is dat het volgens mij helemaal niet mogelijk is om het op die manier op te lossen. Jarenlang hebben we het stelsel vernietigd met elkaar. Door corona zie je hoe groot de problemen werkelijk zijn, in de zorg maar ook in het onderwijs. Dan is het te simpel om een kruiwagen met 8,5 miljard op het onderwijs in te rijden. En daarbij- ik ga nu even alles zeggen wat me irriteert hoor - daarbij wordt er zo'n menukaart opgelegd door het ministerie van OC&W waar we dan uit mogen kiezen.'

We zijn pas weer open gegaan. Er zijn weer kinderen in de school en dan zou het superfijn zijn als al onze docenten ingeënt zouden worden. Dan konden we voor ieders gevoel ook veilig open en zouden we niet met halve klassen hoeven starten, maar konden we met hele klassen aan de slag waardoor achterstanden niet verder hoeven op te lopen. Dat zou het zo veel simpeler maken. Ik snap niet waarom die stap niet is genomen.'

Paul:

'In dat debat zei René Peters (CDA Tweede Kamerlid-red.) dat iedereen wel ingeënt wil worden en er zijn altijd andere groepen die voorgaan.'

Judith:

'Als we met zijn allen zeggen dat onderwijs zo belangrijk is, dan vaccineren we toch niet alleen de medewerkers in de zorg? Dan doen we dat toch ook met de mensen die hier moeten werken? En dan die menukaart!'

Paul:

'Wacht even hoor..' (buigt zich over de kookplaat) 'Kan iemand even uitleggen hoe je dit aan doet?'

Judith (kijkt nog eens goed naar de opdrachtenkaart):

'Oh ik heb het nu al fout gedaan. Ik heb het niet in reepjes gesneden! Nou ja, stukjes zijn ook goed toch? Ik vind het ook lekkerder als het kleine stukjes zijn.'

Paul:

'Waar zal ik eens beginnen.. (inspecteert de inhoud van zijn pan) Zo dat gaat razendsnel. Het ziet er al heel echt uit... Weet je, ik heb vanaf de eerste dag van die crisis gezegd dat we er alles aan moeten doen om te zorgen dat die scholen veilig open kunnen en met veilig bedoel ik niet alleen voor die leerlingen maar voor iedereen. En dat begon met mondkapjes, met voorrang bij testen en ook vaccineren. In de Kamer is daar gewoon geen meerderheid voor.'

Judith:

'Maar je bent het toch wel met me eens... '

Paul:

'Ja dat ben ik...'

Judith:

'Het is voor mij als schoolleider heel moeilijk te verteren en ook niet uit te leggen dat we mensen, die in sommige gevallen in een risicogroep vallen, bewust in gevaar moeten brengen bij het openen van de school. En natuurlijk willen we niks liever dan open. Alle docenten willen graag dat de kinderen hier zijn.'

Paul:

'Ja maar dat moet je volgens mij ook niet doen. Mensen kunnen zelf natuurlijk prima aangeven of ze tot de risicogroep behoren of iemand hebben in hun omgeving... Ik denk dat het ook jouw verantwoordelijkheid is om te zeggen: "Nou.. dan ga je dit niet doen. Jij verzorgt alleen online lessen en werkt alleen maar vanuit huis." Dat moet kunnen. Er staat natuurlijk niet in de regels dat het verplicht is dat al die leraren hier zijn.'

Judith:

'Maar organisatorisch en om al die achterstanden te voorkomen, zou het toch beter zijn als we weer konden werken met hele klassen. En dat zou allemaal kunnen door simpelweg iedereen in te enten.'

Paul:

'Ik ben het helemaal met je eens, maar dat gaat niet gebeuren. Dat durf ik je wel te vertellen. Partijen als VVD en CDA voelen daar niets voor. Hugo de Jonge voelt er niets voor.'

Hier kun je alleen iets mee als je daar samen in optrekt. Jij zegt vanuit jouw rol hoe jij het wilt. En dan kom ik hier koken om dat aan te horen, maar daarmee is de wereld nog niet veranderd. Dit zou een onderwerp moeten zijn dat in de VO-raad aan de orde komt, maar die zit lekker op schoot bij Arie (Slob-red.).'

Judith:

'En daarover gesproken, die VO-raad durft niet eens de school binnen te komen.'

Paul:

'Oh nee?'

Judith:

'Nee, wij hadden een training ingekocht via Schoolinfo die later is overgenomen door de VO-raad en toen we de training met hen wilden voortzetten, werd er gezegd dat ze de school niet in mochten. Medewerkers van de VO-raad mogen de school niet in. Medewerkers van het ministerie van OC&W én van de inspectie trouwens ook niet. Al die instanties die zich met ons bemoeien, die ons vertellen wat we moeten doen en ons een menukaart opleggen, zijn in ieder geval het afgelopen jaar niet meer uit hun ivoren toren geweest om over de drempel van onze school te komen en dat voelt zo verkeerd Paul. Ik weet niet of je je dat kunt voorstellen. Eigenlijk zeggen ze dat de school een soort van 'gevaarlijk gebied' is. Maar wij moeten hier het werk doen, terwijl zij ons vertellen hoe het moet. En ik denk alleen maar: "Laat ons nou gewoon eens met rust".'

Judith is op dreef. Er liggen wortels op haar snijplank, waar ze woest op inhakt terwijl ze verder gaat met haar betoeg:

'Het is niet alleen voor de leerlingen maar ook voor de docenten heel zwaar om in deze situatie te overleven. Nu de kinderen weer de school in mogen, hebben wij de rust nodig om te kijken hoe we het weer opnieuw met elkaar moeten doen. Waar zijn de leerlingen gebleven? Waar zitten de achterstanden?

Op basis daarvan moeten we een plan kunnen trekken, los van die menukaart met 'bewezen interventies' waarvan wij allemaal zeggen dat ze niet gaan werken.'

Paul:

'Is dat zo? Heb je de menukaart al gezien?'

Judith:

'Ik weet dat er in ieder geval iets in staat over de zomerschool. Wij hebben een zomerschool gehad. Nou, daarvan is de opbrengst vrij gering. En ik ben niet de enige binnen VO-Haaglanden die dat zo ziet. Mijn collega's zeggen dat ook.'

Paul:

'Ik heb hem nog niet gezien. Maar ik ken wel een paar mensen die geacht worden die menukaart op te stellen. Die zeggen dit ook hoor, dat die zomerschool niet werkt, dus die gaan dat echt niet in die menukaart opnemen.'

Judith:

'Nou, dat is wat ik in ieder geval heb opgevangen: zomerschool, lenteschool, kinderen tot 18.00 uur op school laten zitten. Ik vraag me af of dat nou echt is wat we nodig hebben. Wat uiteindelijk zou helpen zijn kleinere klassen en niet voor één of twee jaar, maar structureel en zeker op scholen waar veel achterstandsléerlingen zitten.'

Paul:

'Ja, nu kom je op het terrein waar ik zelf sta. Je hebt het me waarschijnlijk horen zeggen tijdens het debat in deBalie. Het is natuurlijk heel fijn dat dat bedrag van 8,5 miljard er is voor tweeënhalf jaar, maar als je dat niet doorzet, dan misken je eigenlijk de problemen die er al waren. Op zich kan het wel helpen, maar we moeten het wel goed inzetten en het moet structureel gemaakt worden. Dat willen wij in ieder geval doen, dus dat ben ik geheel met je eens. Het zal ook ongetwijfeld bij de komende formatie een rol gaan spelen.'

Paul is van mening dat mensen die op de scholen werken, beter dan wie ook kunnen bepalen hoe overheidsgeld het beste kan worden ingezet.

Paul:

'Ik erg gepleit voor de systematiek van de werkdrukvermindering, dus dat het geld rechtstreeks naar de scholen gaat en niet met allerlei instanties ertussen, zoals bij de subsidieregeling via de arbeidsmarktregio's. Dat was een drama, een administratieve hel. Je moet meteen over dat geld kunnen beschikken en het zelf kunnen zetten. En verder zeg ik: allemaal leuk en aardig zo'n menukaart, maar je moet hier uiteindelijk je eigen keuzes kunnen maken. Ik ben ooit geweest wat jij nu bent en heb altijd gezegd dat ik mijn eigen keuzes maak. Als ze me op komen pakken dan hoor ik het wel, maar ik zal wel bij de rechter komen uitleggen dat ik het in het belang van de leerlingen en leraren deed. Die vrijheid, zeg ik nu tegen je, die moet je altijd voelen.'

Judith:

'Ja dat doe ik ook hoor. Ik ben helemaal niet zo'n braaf iemand die alleen maar luistert.. Ik moet even de bouillon bij je pakken.. '

Paul:

'Ja hoor, ga je gang.'

Paul staat diep over de kookplaat gebogen. 'Ik heb geen idee hoe dit zachter moet.'

Judith:

'En natuurlijk zijn we blij met 8,5 miljard om - al is het maar voor tweeënhalf jaar - wat kleinere klassen te kunnen maken, maar ik vind het gewoon een miskenning van de complexiteit van de problemen die eronder zitten. Dat stoort me enorm.'

Paul (tegen Marion, de docent verzorging):

'Ehmmm mevrouw, ik heb geen idee hoe ik dat ding lager krijg.' Intussen wijst hij naar zijn gerecht. 'Lijkt dit er zo een beetje op? En is het zo zacht genoeg?'

Dan wijst hij naar de champignons. 'Zijn deze gewassen?'

'Nee,' zegt de juf, 'en officieel was je champignons niet, he?'

Paul:

'Oh, zo heb ik het geleerd.'

Docent:

'Nee, champignons schoonmaken doe je óf met een borsteltje óf met een doekje.'

Paul gaat verder met lezen van de opdrachtenkaart. 'Doe water in de braadpan.'

Paul:

'Hebben we ook een braadpan?'

Judith (wijst op de pan die Paul op de kookplaat heeft staan): 'Dat is die denk ik. Dat is de braadpan.'

Even worden Judith en Paul volkomen in beslag genomen door hun kookopdracht en zie ik me genoodzaakt ze aan hun gespreksonderwerp te herinneren. Ik vraag Paul te reageren op het bezwaar van Judith over de afkoopsom en het feit dat zij niet de enige schoolleider is die hierover haar zorgen heeft geuit. Wat vindt Pauls eigen partij hier eigenlijk van?

Paul:

'Er is een grote onzekerheid. Het is niet zo dat er een enorme blijdschap is ontstaan. Mensen zijn echt op zoek naar hoe we dit op een goede manier kunnen inzetten.'

Ok.. hij staat hier gezellig te koken met mijn algemeen directeur, maar het is duidelijk een politicus. Posing twee. Maar wat is dan jouw idee daarover?

Paul:

'Dat vind ik heel lastig. Ik heb allerlei ideeën over onderwijs, maar het grootste risico is dat wij vanuit Den Haag gaan zeggen hoe het allemaal moet, dat moet je nou juist niet doen. Je moet scholen die ruimte geven. Maar waar ik wel vóór ben is dat we stoppen met allerlei gekkigheid uithalen waarvan we allang weten dat het niet werkt. 'Want', zegt hij tegen Judith, 'dat zal jij in het onderwijs ook wel herkennen... Er zitten heel wat mensen die denken "als we nou – ik zeg maar wat - oranje gordijntjes ophangen, dan gaan die kinderen vanzelf beter leren'. Ik vind dat we de dingen moeten proberen te doen die werken. Maar ik ben niet degene aan wie je moet vragen hoe je het moet doen. Bovendien, we staan hier met zijn allen voor het eerst voor, we hebben dit nog nooit meegemaakt. Mijn stelling is - en daarin ben ik vrij uitgesproken - we moeten proberen geduld te hebben met kinderen. Wij moeten ons inspannen en zij moeten het gevoel hebben dat we het allemaal onder controle hebben. We moeten niet de druk bij hen gaan leggen. Maar... het is niet bedoeld om je af te kopen.'

Judith:

'Er mogen ook geen onrealistische verwachtingen aan het onderwijs worden gesteld, want de kansongelijkheid krijg je echt niet weg met één keer 8,5 miljard. Dan moeten we ons onderwijssysteem herzien zoals bijvoorbeeld in de Scandinavische landen waar al in hele jonge kinderen op een goede manier wordt geïnvesteerd met echt kleinere klassen. Daar zou ik heel graag naar toe willen.'

Paul:

'Ik ook.'

Judith:

'Dat weet ik. Het is ook niet tegen jou, maar het is wel...'

Paul:

'In die zin zie ik wel een kans om daar nu stappen in te zetten. Maar dan moet je ook garanderen dat je het doorzet... Ik moet de deksel hebben van de braadpan.'

Judith:

'En daarom hoop ik dat er een kabinet op links komt.'

Paul:

'Ja, ik ook.'

(verdiept in het recept) 'Pel de ui... Ja weet je, ik heb vorige keer die formatie gedaan.

In 2017 was ik voorzitter van de zogeheten onderwijstafel. Dat was gewoon een hel. Dan zit je daar met partijen als CDA en VVD en die hebben - dat blijkt nu ook weer – níl ideeën en zijn alleen maar bezig met tegenhouden wat jij wilt. Als je één van die twee aan tafel zou hebben, dan zou het al schelen. Ik ben een ongelooflijke optimist, maar ik denk niet dat er een hele linkse meerderheid komt en dan tel ik ons er ook even bij. Dat is echt ver weg.'

Judith:

'Ik ben ook een positief ingesteld mens, maar ik merk dat ik cynisch word.'

Paul (quasi verontwaardigd): 'Maar daarom ben ik hier ook. Om dat te voorkomen, ja?! En hopelijk ben ik net op tijd.'

Paul:

'Even kijken... snijd de ui in snippers.... Ja sorry hoor', verontschuldigt hij voor het feit dat het gesprek even stopt vanwege het recept. 'Jij staat heel de tijd maar een beetje te hakken in zo'n wortel.'

Judith:

'Oh, maar ik kán helemaal niks, daarom hebben ze mij iets makkelijkjes gegeven.'

Paul:

'Eigenlijk hebben we ons niet eens echt goed voorgesteld. Heb jij je hele leven in het onderwijs gewerkt Judith?'

Judith:

'Nee, ik ben begonnen als docent geschiedenis en maatschappijleer. Ik heb gestudeerd in Leiden en toen heb ik zeven jaar in het onderwijs gewerkt. Toen ben ik aan de slag gegaan als beleidsmedewerker bij gemeentes. Ik ben ook manager geweest van een uitvoeringsloket voor de jeugdhulp en WMO, dus ik heb heel veel verschillende dingen gedaan voor de overheid. Ik heb een hele mooie tijd gehad in het onderwijs maar ook in al die functies. Daar heb ik ervaring opgedaan die ik nu heel goed kan gebruiken.'

Paul:

'Natuurlijk! Dat schrijf ik ook in mijn visie. Je moet echt vanuit meerdere disciplines naar die kinderen kijken. In de politiek bestaat alles - de zorg, het onderwijs – uit volkomen gescheiden werelden. (Tegen de docent) 'Mag ik wat vragen? Ik mis de deksel.. Volgens het recept moet de deksel erop, maar die kan ik niet vinden.'

Judith:

'Ohh er stond 'snijd de wortel', ik heb er vier gedaan.'

De twee koks zijn weer compleet afgeleid, dus ik gooi er een vraag in voor Paul. Heeft hij in zijn huidige functie ook baat bij zijn onderwijsachtergrond?

Paul:

'Ja enorm. Ik heb er mijn hele leven in gewerkt. Tweeënveertig jaar geleden ben ik begonnen als leraar, dus dat is echt lang geleden. Ik ben er achtenhalf jaar geleden uitgegaan om naar de Tweede Kamer te gaan en dan kan je twee dingen doen. Je zegt: "Ik maak een foto van hoe het nu is en daar ga ik de politiek mee in. Verder hoeft nooit meer iemand mij iets te vertellen.."

Nou, dat is niet wat ik gedaan heb. Ik ben altijd met mensen blijven praten en de dingen die ik hoor, sluiten makkelijk aan bij de ervaringen die ik al had. Dat geldt tot de dag van vandaag.

Ik weet, omdat ik in de klas heb gestaan, wat voor hel het is geweest - en nog steeds - met die online lessen. Het is natuurlijk verschrikkelijk. Mooi dat het gebeurt en ik heb er veel bewondering voor, maar vanuit het denken over goed onderwijs is het natuurlijk echt niet goed: elkaar niet in de ogen kunnen kijken, proeven wat de sfeer is in die klas. In de Kamer gooi ik af en toe mijn ervaring erin. Dat helpt mij wel. Dan wordt het vaak erkend wat ik zeg.'

Heb je ook het gevoel dat jij als oud-onderwijzer serieuzer wordt genomen door mensen in het veld zoals zij (Judith)? Die is nu in alle staten vanwege hetgeen ze in de politiek voor ons bedenken.

Paul:

'Je bent natuurlijk nog wel politicus, dus je krijgt ook je lading shit over je heen. En je bent een D66-er. Daar is ook niet iedereen blij mee. We hebben echt ons best gedaan er zijn dingen bereikt, maar het is lang niet genoeg. Daarom heb ik die visie geschreven.

Ik vind dat we nu echt moeten stoppen met pleistertjes plakken. Het moet rigoureus anders en niet alleen hier in het voortgezet onderwijs, maar ook in het basisonderwijs en de kinderopvang. Dat hele stuk van 0 tot 18 jaar. Daar zit zoveel in de weg. Wat ik heb geschreven is dan ook hoofdstuk 1 in ons verkiezingsprogramma geworden.'

Het gaat nu heel veel over het wegwerken van achterstanden door corona, maar iedereen maakt nu hetzelfde mee in zijn onderwijsjaar. Wie heeft wie dan een achterstand ten opzichte van wie?

Paul:

'Die vraag speelt in de politiek ook. We hebben een systeem waarin je moet zorgen dat het onderwijsprogramma past in een bepaalde tijd. Als je dat niet haalt, word je daarop afgerekend en dan is een vertraging wel degelijk een achterstand.

Als je kijkt naar bijvoorbeeld de overgang tussen PO en VO. Door die gekkigheid in ons systeem (basisschooladvies en eindtoets in groep 8-red.) waar je het als leerling op een bepaald moment moet laten zien, word je al heel vroeg in een hokje gestopt, terwijl iedereen weet dat er ook laatbloeiers zijn.

In zijn onderwijsvisie pleit Paul onder meer voor een 'brede brugklas' waarin vrijwel alle leerlingen langer in gemengde klassen blijven zitten en waar ze naast avo-vakken ook kennis maken met toegepaste vakken. Een eindtoets en/of basisschooladvies in groep 8 hoeft dan niet meer. Zo krijgen ze volgens Van Meenen meer kans om op de best passende plek te komen en hebben kinderen met een lagere sociaaleconomische achtergrond langer de tijd om hun achterstanden in te halen. Door leerlingen van allerlei niveaus en sociale achtergronden bij elkaar te houden, wordt er volgens dit plan bovendien een bijdrage geleverd aan hun socialisatie, waardoor ze beter leren samen te leven.

Judith:

'Voor nu moet er eerst maar gewoon rust komen binnen het onderwijs, zodat we docenten ruimte kunnen geven om met de problemen om te gaan, want die online lessen zijn super moeilijk om te geven. Ik zie dat medewerkers echt uitgeput zijn. Moet ik dan ook nog aan ze gaan vragen of ze van elke individuele leerling de achterstanden in beeld willen brengen?'

De leerlingen zijn net weer voor het eerst sinds weken op school. We willen ze niet gelijk overdonderen op het moment dat ze binnenkomen en eerst eens met ze gaan praten.'

Paul:

'Maar dat moet je ook gewoon doen. Die tijd heb je heus wel.'

Judith:

'Ik ga ook helemaal niet luisteren naar wat er allemaal gezegd wordt, maar het is natuurlijk van de gekke dat de minister het van ons vraagt.'

Paul:

'Ik heb nog wortels nodig...'

Er zijn geen wortels meer. Judith heeft alles opgemaakt. Intussen strooit ze een aangebroken zak met 'iets' leeg in de soep. Van een afstand is niet te zien wat het is.

Paul:

'Misschien heb je gelijk hoor, maar er zitten mensen in die club die ook - net als jij en ik - uit het onderwijs komen en die dit echt begrijpen.'

Judith:

'Dat geloof ik ook. En het is niet naar jou toe... maar ik verlies het vertrouwen als inspectie dan wel op bezoek komt om voor de Staat van het Onderwijs te kijken hoe hier de online lessen worden gegeven. Dan zeggen ze dat ze niet komen om ons af te rekenen, maar ergens onderaan staat altijd nog een regeltje dat er wel punten in het dossier worden opgenomen als ze iets vinden wat niet goed is. En dan volgt er - niet meteen maar ooit in de toekomst - tóch een kwaliteitsonderzoek. Dus het voelt niet alsof ze er zijn om je te helpen.'

Paul:

'Nou, daar moeten we echt eens naar kijken want daar hebben we in de Kamer andere dingen over afgesproken. We waren er heel duidelijk over dat de rol van inspectie nu moet zijn: samen met scholen onder meer zorgen dat kinderen in beeld blijven, dat ze meedoen met de online lessen. En dan is zo'n kwaliteitsonderzoek geen optie.'

Judith:

'Ik denk dat wij het heel erg eens zijn met elkaar. Ik maak wel zorgen over veel dingen.'

Paul:

'Daarom is het ook goed om het te zeggen tegen mij.'

Judith:

'Maar dan kom ik met al dat cynisme...'

Paul:

'Ik proef gewoon een groot onderwijshart en je maakt je terecht zorgen. Mij helpt het ook om dit soort voorbeelden te horen: wat er gebeurt met de inspectie en de zorgen die je hebt over zo'n menukaart. Daar kunnen wij weer vragen over stellen en als die kaart er is, kunnen we het er nog eens over hebben. Hoe kijk je er nu naar? Heb je er wat aan, of staat het je alleen maar in de weg? Want wij kunnen ook nog dingen veranderen als Kamer.'

Intussen zijn ze beide klaar met hun maaltijd. Het eenpansgerecht met kip en groente van Paul ziet er goed uit. De soep van Judith ook, maar wat heeft ze er toch in die grote hoeveelheden in gestrooid?

Judith:

'Suiker. Hij was een beetje te heet geworden.'

Foto's: Patrick Bousché
Tekst: Daniella Marcelina